

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2020, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2022, č. j. 32 Ad 17/2020-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. X, podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla námitky žalobce a potvrdila usnesení žalované ze dne 10. 3. 2020, č. j. X, jímž podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavila řízení o žádosti žalobce ze dne 23. 7. 2019 o příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudní rehabilitaci“).

[2]Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 4. 2022, č. j. 32 Ad 17/2020-46, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované o námitkách zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve citoval § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci a dále čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikované pod sdělením č. 228/1993 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“), a čl. 15 odst. 1 a čl. 19 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikovaného pod sdělením č. 117/2002 Sb. m. s. (dále jen „Správní ujednání“). Dále konstatoval, že žalobce byl ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky (dále jen „ČSFR“) zaměstnancem Bytového podniku Spišské Podhradie se sídlem na území dnešní Slovenské republiky a že je poživitelem tzv. dílčího českého starobního důchodu. Jelikož zákon o soudní rehabilitaci nestanoví postup pro období po rozdělení ČSFR a žalobce je slovenským státním občanem se slovenským starobním důchodem, vycházela žalovaná z příslušnosti k právním předpisům stanovené podle Smlouvy a Správního ujednání. Na základě čl. 20 Smlouvy ve spojení s čl. 15

Správního ujednání proto dospěla ke správnému závěru, že veškeré federální doby pojištění získané žalobcem do 31. 12. 1992 bylo nutné považovat za slovenské doby pojištění, včetně dob zaměstnání vykonávaného ve Věznici Prešov, Věznici Ružomberok a v OKD Karviná v rozhodných obdobích. Příslušným státem k posouzení nároku na důchodovou dávku, včetně nároku na příplatek podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci, tak byla Slovenská republika.

[3]Krajský soud doplnil, že Smlouva i Správní ujednání upravují postup po rozdělení ČSFR týkající se sociálního zabezpečení, a tedy i důchodového pojištění, pod něhož spadají i příplatky k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci, čemuž odpovídá i dikce § 25 odst. 7 tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že tyto příplatky jsou součástí přiznaného důchodu, řídí se předpisy o důchodových dávkách a stejnému režimu podléhá i příslušnost orgánů k rozhodnutí o předmětném příplatku. Ustanovení § 25 zákona o soudní rehabilitaci se týká oblasti důchodového pojištění. Žalovaná proto dospěla k logickému závěru, že vztahují-li se doby neoprávněné vazby a výkonu trestu odnětí svobody žalobce k federálním dobám pojištění, které je nutno považovat za slovenské, pak musel být k rozhodnutí o odškodňovacím příplatku k důchodu za uvedené doby pojištění příslušný slovenský orgán sociálního zabezpečení. K projednání a rozhodnutí posuzované věci tak nebyla příslušná žalovaná, nýbrž Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě. Žalovaná následně správně v souladu s čl. 19 Správního ujednání postoupila předmětnou žádost žalobce zmíněnému orgánu sociálního zabezpečení druhého smluvního státu a žalobce o tom uvědomila. Krajský soud doplnil, že dotčená ustanovení Smlouvy a Správního ujednání se týkají stanovení příslušnosti k právním předpisům ohledně sociálních dávek pro doby pojištění před rozpadem ČSFR, tj. rovněž pro příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci, který je přiznáván pouze v souvislosti s přiznanou důchodovou dávkou. Na uvedeném nemohl ničeho změnit ani dílčí český důchod, jelikož se týkal dob pojištění, které žalobce získal v České republice až po rozdělení ČSFR, tedy v období od 1. 1. 1993. O těchto dobách pojištění tak žalovaná byla příslušná rozhodnout na rozdíl od federálních dob pojištění získaných žalobcem do 31. 12. 1992. O žádosti žalobce o příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci přitom Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě rozhodla již dne 25. 1. 2018 tak, že žalobci příplatek v plné výši přiznala. Žalovaná tak vzhledem k tomu, že o totožné žádosti žalobce již rozhodl jiný příslušný orgán, neměla jinou možnost, než řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit. Krajský soud uzavřel, že žalobci byl požadovaný příplatek k důchodu již přiznán a pobírá jej v rámci pravidelných dávek jeho slovenského starobního důchodu. Rozhodnutím žalované tak nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[4]Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. V ní nejprve konstatoval, že předmětem sporu nebyl jeho nárok na důchod, který ostatně žalovaná stěžovateli již přiznala. Jestliže stěžovatel na základě přiznaného českého důchodu požádal o příplatek k němu podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci, není na tom nic právně nepřipustného. Zmíněné ustanovení totiž výslovně připouští, aby poškozený o tento příplatek mohl žádat. O jeho žádosti tak měla žalovaná meritorně rozhodnout. Na uvedeném ničeho nemění ani dotčená ustanovení Smlouvy a Správního ujednání, které se zabývají příslušností ve vztahu k pojistným dobám. V posuzovaném případě však o pojistné doby vůbec nešlo, nýbrž se jednalo o odškodné za nezákonné věznění. Příplatek podle zákona o soudní rehabilitaci pak náleží k přiznanému českému důchodu, a to bez ohledu na to, kde byl poškozený vězněn či zda mu bylo již

pokračování

odškodnění přiznáno jiným orgánem. Rozhodná je tak podle § 25 odst. 1 a § 33 odst. 3 zákona o soudní rehabilitaci pouze skutečnost, zda má důchodce postavení poškozeného, tj. osoby rehabilitované podle tohoto zákona. Stěžovatel dále namítl, že žádosti o příplatek k důchodu podle zmíněného zákona posuzuje každý nositel pojištění sám podle toho, zda poškozenému přiznal důchod. Žalovaná proto nebyla oprávněna jeho žádost postoupit slovenskému orgánu sociálního zabezpečení a měla o ní věcně rozhodnout. Stěžovatel proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku.

[5]Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve shrnula podstatné skutkové okolnosti věci a uvedla, že zákon o soudní rehabilitaci v § 25 stanoví dva způsoby odškodnění doby vazby a doby výkonu trestu odnětí svobody pro účely důchodového pojištění. V odstavci 7 zmíněného ustanovení je toto odškodnění upraveno pevnými částkami, které se slučují s důchodem, a sledují tak režim stanovený podle obecných předpisů o sociálním zabezpečení. Žalovaná dále konstatovala, že zákon o soudní rehabilitaci nestanoví postup pro období po rozdělení ČSFR, a proto vycházela z dotčených ustanovení Smlouvy a Správního ujednání, které následně citovala. Doplnila, že zmíněná ustanovení se týkají nejen důchodu jako takového, ale rovněž všech jeho součástí, zvýšení a příplatků, které se poskytují v souvislosti s dobami zabezpečení a jinými zohledňovanými dobami získanými v bývalé ČSFR, a to včetně důchodových nároků podle zákona o soudní rehabilitaci. Tento nárok upravuje mj. přiměřené hmotné odškodnění neprávem odsouzených osob, které se poskytuje též ve formě nároků v oblasti důchodového pojištění podle § 25 zmíněného zákona. Dotčená ustanovení Smlouvy a Správního ujednání se tak vztahují i na nárok na předmětný příplatek k důchodu. V posuzovaném případě žalovaná správně v souladu s čl. 19 Správního ujednání žádost stěžovatele postoupila příslušnému orgánu a řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavila. Stěžovatel byl v době od 5. 11. 1992 do 4. 5. 1993 zaměstnán u Bytového podniku Spišské Podhradie se sídlem na území dnešní Slovenské republiky. Stěžovatel vykonával vazbu a výkon trestu odnětí svobody za existence ČSFR, přičemž federální doba pojištění se podle čl. 20 Smlouvy považuje za slovenskou dobu pojištění, a proto i k odškodnění je příslušná Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě. Ta ostatně rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018 přiznala stěžovateli příplatek za rozhodné doby ve výši 37,10 EUR měsíčně. Žalovaná dále k institutu zjevné právní nepřipustnosti žádosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 365/2018-59, a uvedla, že nebyla příslušná o žádosti stěžovatele věcně rozhodnout. Závěrem doplnila, že ačkoli o stěžovatelově dílčím českém důchodu rozhodla, týkal se dob pojištění, které stěžovatel získal v České republice až po rozdělení ČSFR. O těchto dobách pojištění tak žalovaná byla příslušná rozhodnout, a to na rozdíl od federálních dob pojištění získaných stěžovatelem do 31. 12. 1992. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[6]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)).

[7]Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní

soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[8] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, stěžovatel jež ostatně v kasační stížnosti ani netvrdil.

[10] Stěžovatel namítl, že je poživitelem českého dílčího důchodu, o příplatek k němu žádá podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci a jeho žádost není zjevně právně nepřípustná. V posuzovaném případě tak podle něho nešlo o nárok na důchod, o němž ostatně již žalovaná rozhodla, ani o doby pojištění, k nimž se vztahují žalovanou citovaná ustanovení Smlouvy a Správního ujednání. Šlo totiž o odškodnění za nezákonné věznění stěžovatele, přičemž podle zákona o soudní rehabilitaci je pro posouzení nároku na příplatek nerozhodné, kde byl stěžovatel vězněn a zdali mu byl příplatek již přiznán jiným orgánem. Žalovaná proto měla o žádosti stěžovatele věcně rozhodnout na základě § 25 odst. 1 a odst. 7 ve spojení s § 33 odst. 3 zákona o soudní rehabilitaci.

[11] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Ads 83/2006-37, č. 1730/2008 Sb. NSS, konstatoval, že zákon o soudní rehabilitaci „obsahuje různé typy odškodnění pro osoby, jež byly postiženy odsouzením za činy, jež posléze zákonodárce rehabilitoval. V rámci této satisfakce bylo v § 25 zakotveno i právo na odškodnění újmy, která těmto nezákonně odsouzeným vznikla jako důsledek věznění též v oblasti důchodového pojištění (neboť jejich nároky byly různým způsobem omezeny jak ve vztahu k dobám pojištění, tak i započitatelných příjmů). Ustanovení § 25 citovaného zákona je tedy speciální úpravou odškodnění pro oblast důchodového pojištění, což ostatně zákonodárce předepsal v úvodu tohoto

pokračování

ustanovení. Zvoleným řešením byla jednak možnost přepočtu důchodu (jenž si nadále ponechal zcela svůj charakter a povahu dávky důchodového pojištění a sdílí režim všech dávek důchodového pojištění bez jakýchkoliv odchylek), nebo příplatku k důchodu (§ 25 odst. 7), jenž se ovšem podle předpisu důchodového pojištění (§ 98 zák. č. 155/1995 Sb.), stává součástí důchodu. Takovéto řešení bylo nutné již z toho důvodu, aby v budoucnosti bylo možno zachovávat výhody spojené například s valorizací dávek důchodového pojištění.“ Na úpravy důchodu z titulu soudní rehabilitace je tak vzhledem k uvedenému nutno nahlížet jako na integrální součást dávek důchodového pojištění. Pro důchody upravené z důvodu soudní rehabilitace tak platí veškerá obecná ustanovení.

[12] Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Ads 86/2005-37, č. 1159/2007 Sb. NSS, v případě příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci *„nejde o samostatnou dávku, která by žila vlastním hmotněprávním i procesním životem, nýbrž již od 1. 8. 1991 (zákon č. 306/1991 Sb. novelizoval zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a doplnil jej o § 58a) byla tato částka slučována s důchodem, ke kterému náležela, a tvořila s ním jeden celek. V současnosti se slučuje tato částka s procentní výměrou důchodu.“*

[13] Nejvyšší správní soud proto vzhledem k uvedenému konstatuje, že příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci tvoří jeden celek s přiznaným důchodem, a to včetně posuzování získaných dob pojištění. Jinak řečeno, vzhledem k tomu, že předmětný příplatek tvoří s přiznaným důchodem jeden celek, souvisí přímo rovněž se získanými dobami pojištění i jejich příslušností. V posuzovaném případě krajský soud ve shodě s žalovanou konstatoval, že zákon o soudní rehabilitaci neupravuje postup po rozdělení ČSFR. Dospěl přitom k závěru, že podle citovaných ustanovení Smlouvy a Správního ujednání stěžovatelem žádaný příplatek náleží ke slovenským dobám pojištění, resp. slovenskému důchodu, s nímž tvoří jeden celek. Zdůraznil, že žalovaná sice stěžovateli přiznala dílčí starobní důchod, ten se však týkal dob pojištění získaných až po rozpadu ČSFR, tj. od 1. 1. 1993. Žalovaná tak oprávněně vycházela z čl. 20 Smlouvy ve spojení s čl. 15 odst. 1 a čl. 19 Správního ujednání. Krajský soud dále správně konstatoval, že se jedná o předpisy upravující důchodové pojištění, pod něhož spadají i příplatky k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci.

[14] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, příplatek k důchodu tvoří jeden celek s přiznaným důchodem. Krajský soud dále podle zmíněných ustanovení Smlouvy a Správního ujednání dospěl ke správnému závěru, že dávky odškodnění podle zákona o soudní rehabilitaci za doby neoprávněné vazby a výkonu trestu odnětí svobody se vztahují k federálním dobám pojištění, které jsou v případě stěžovatele považovány za slovenské doby pojištění. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nevysvětlil, z jakých důvodů podle jeho názoru přísluší příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci k přiznanému dílčímu českému důchodu, nikoli přiznanému slovenskému starobnímu důchodu.

[15] K posouzení nároků ohledně slovenského důchodu jsou proto v posuzovaném případě příslušné slovenské orgány sociálního zabezpečení, nikoli žalovaná. Krajský soud dále správně uvedl, že žalovaná vycházela ze skutečnosti, podle níž k posouzení nároku na příplatek k důchodu byla příslušná Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, a proto ji tomuto orgánu postoupila v souladu s čl. 19 Správního ujednání. Pokud zjistila, že

o totožné žádosti stěžovatele jako v nyní posuzované věci již zmíněný orgán sociálního zabezpečení rozhodl dne 25. 1. 2018, postupovala správně, pokud zastavila řízení o žádosti stěžovatele podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu její zjevné právní nepřipustnosti (viz odst. 29 až 31 odůvodnění napadeného rozsudku).

[16] Interpretací zákonného obratu „zjevná právní nepřipustnost“ se totiž Nejvyšší správní soud již opakovaně věnoval, přičemž uvedl, že „za zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS). Za zjevně právně nepřipustnou žádost podle § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn. Doktrinální výklad pak mezi důvod zjevné právní nepřipustnosti řadí rovněž „žádost, ve které se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2, tzn. v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté“ (Vedral, J., *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 482). Překážkami řízení se rozumí situace, za jejichž existence nelze zahájit či vést správní řízení, a k těmto překážkám se přihlíží z úřední povinnosti. Vedle překážky litispendence (řízení je v dané věci zahájeno u některého jiného správního orgánu) je jím především překážka *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje § 48 odst. 2, podle kterého „přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“ Pokud tedy správní orgán zjistí, že v dané věci bylo již dříve meritorně rozhodnuto, nemůže v takovém případě řízení zahájit nebo v něm dále pokračovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 365/2018-59).

[17] Nejvyšší správní soud proto vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že v případě, kdy žalovaná poté, co obdržela žádost stěžovatele, shledala, že o dotčeném předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto slovenským orgánem sociálního zabezpečení, nepochybila, pokud žádost posoudila jako zjevně právně nepřipustnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu zdůrazňuje, že v posuzovaném případě je stěžovatel poživatel slovenského starobního důchodu, k němuž podle předpisů o důchodovém pojištění, tj. Smlouvy a Správního ujednání, tvoří jeden celek právě odškodnění ve formě příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci. K posouzení takového nároku však vzhledem k tomu, že se přímo týká slovenských dob pojištění získaných v době před rozpadem ČSFR, není příslušná žalovaná. Ta proto o stěžovatelově žádosti nemohla věcně rozhodnout.

[18] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel

pokračování

v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Žalované jako správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu